

"Quan el pare i la mare es fan mal, l'ànima dels petits pateix molt"

El Papa Francesc en les últimes catequesis ha parlat de la família que viu la fragilitat de la condició humana, la pobresa, la malaltia, la mort. En la darrera ha reflexionat sobre les ferides que s'obren a l'interior de la convivència familiar.

28/06/2015

*Audiència, dimecres 24 de juny de
2015*

Estimats germans i germanes, bon dia!

En les últimes catequesis hem parlat de la família que viu la fragilitat de la condició humana, la pobresa, la malaltia, la mort. Avui reflexionem sobre les ferides que s'obren a l'interior de la convivència familiar. És a dir quan en la mateixa família es fa el mal. Això és la cosa més lletja!

Sabem que en qualsevol història familiar no hi manquen moments en els quals la intimitat de les persones més estimades queda ofesa pel comportament dels seus membres. Paraules i accions (i omissions!) que, en lloc d'expressar amor, el redueixen o, pitjor encara, el mortifiquen. Quan aquestes ferides, que encara tenen remei, es descuiden, s'agreugen: es transformen en prepotència,

hostilitat, menyspreu. I després poden convertir-se en ferides profundes, que divideixen marit i muller, i porten a buscar en altres comprensió, recolzament i consol. Però sovint aquests “recolzaments” no pensen en el bé de la família!

La buidor de l'amor conjugal escampa ressentiment en les relacions. I sovint la disgregació “cau al damunt” dels fills.

Heus aquí, els fills. M'agradaria aturar-me una mica en aquest punt. Malgrat la nostra sensibilitat aparentment evolucionada, i totes les nostres refinades anàlisis psicològiques, em pregunto si estem anestesiat també pel que fa a les ferides en l'anima dels petits. Com més es mira de compensar amb regals i llatinadures, més es perd el sentit de les ferides –més doloroses i profundes– de l'ànima. Parlem molt de problemes de conducta, de salut

psíquica, de benestar del nen, de l'ansia dels pares i dels fills... Però sabem realment què és una ferida de l'ànima? Sentim el pes de la muntanya que esclafa l'ànima d'un nen, en les famílies on es fereix i es fa el mal, fins a trencar el lligam de la fidelitat conjugal? Quin pes té en les nostres eleccions –decisions equivocades, per exemple– quin pes té l'ànima dels nens? Quan els adults perden el cap, quan tothom pensa només en si mateix, quan el pare i la mare es fan mal, l'ànima dels petits pateix molt, té un sentit de desesperació. I són ferides que deixen una marca de per vida.

En la família, tot està relacionat: quan la seva ànima està ferida en algun moment, la infecció s'encomana a tots. I quan un home i una dona, que s'han compromès a ser “una sola carn” i a formar una família, pensen obsessivament en les pròpies exigències de llibertat i de

gratificació, aquesta biaix ataca profundament el cor i la vida dels fills. Moltes vegades els nens s'amaguen per plorar tots sols.... Això ho hem d'entendre bé. El marit i la muller són una sola carn. Però els seus fills són carn de la seva carn. Si pensem en la duresa amb què Jesús adverteix els adults de no escandalitzar els petits –hem sentit el passatge de l'Evangelí- (cf. Mt 18,6), podem comprendre millor la seva paraula sobre la greu responsabilitat de mantenir el vincle matrimonial amb el qual comença la família humana (cf. Mt 19,6-9). Quan l'home i la dona es converteixen en una sola carn, totes les ferides i tots els abandonaments del pare i de la mare afecten la carn viva dels fills.

És veritat, per altra banda, que hi ha casos en els quals la separació és inevitable. A vegades pot ser fins i tot moralment necessària, precisament quan es tracta de

sostreure el cònjuge més feble, o els fills petits, de les ferides més greus causades per la prepotència i per la violència, per la humiliació i l'explotació, per l'allunyament i per la indiferència.

No falten, gràcies a Déu, aquells que, sostinguts per la fe i per l'amor als fills, donen testimoni de la seva lleialtat a una relació en la qual creien, encara que sembli impossible de fer-lo reviure. No tots els separats, però, senten aquesta vocació. No tots reconeixen, en la soledat, una crida que el Senyor els fa. Al voltant nostre trobem diverses famílies en situacions anomenades irregulars -a mi no m'agrada aquesta paraula- i ens fem moltes preguntes. Com podem ajudar-los? Com podem acompanyar-los? Com podem acompanyar-los perquè els nens no siguin ostatges del pare o de la mare?

Demanem al Senyor una fe gran, per mirar la realitat amb la mirada de Déu; i una gran caritat, per acostar-se a la gent amb el seu cor misericordiós.

*Font: Traducció: Josep Ma Torrents –
Catalunya Religió*

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/quan-el-
pare-i-la-mare-es-fan-mal-lanima-dels-
petits-pateix-molt/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/quan-el-pare-i-la-mare-es-fan-mal-lanima-dels-petits-pateix-molt/) (09/08/2025)